

EMILY HENRY

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

διόπτρα

Στον Joey
Είσαι ο πιο αγαπημένος μου άνθρωπος.

Το σπῆτι

Έχω ένα τρομερό ελάττωμα. Θέλω να πιστεύω ότι όλοι μας έχουμε από ένα. Ή τουλάχιστον αυτή η πεποίθησή μου με διευκολύνει όταν γράφω – πλάθω τις ηρωίδες και τους ήρωές μου με βάση αυτό το αυτοκαταστροφικό χαρακτηριστικό και συνδέω όσα τους συμβαίνουν με το εξής: το ένα πράγμα που έμαθαν να κάνουν για να προστατεύουν τους εαυτούς τους και το οποίο δεν μπορούν να αποβάλουν ακόμα και όταν παύει να τους εξυπηρετεί.

Για παράδειγμα, ας πούμε ότι δεν είχες τον έλεγχο της ζωής σου όταν ήσουν μικρός. Οπότε, για να μην απογοητευτείς, έμαθες να μην αναρωτιέσαι ποτέ τι πραγματικά θέλεις. Κι αυτό σε βοήθησε να τα βγάλεις πέρα για πολύ καιρό. Μόνο που τώρα, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι δεν απέκτησες αυτό που δεν ήξερες ότι ήθελες, βρίσκεσαι να τρέχεις σε έναν αυτοκινητόδρομο, με ένα αμάξι που ταιριάζει σε όσους περνάνε κρίση μέσης ηλικίας, δίχως να έχεις ιδέα τι σου επιφυλάσσει το μέλλον.

Μπορεί το τρομερό ελάττωμά σου να είναι ότι δεν ξέρεις να ελίσσεσαι.

Ή μπορεί, όπως συμβαίνει μ' εμένα, να είσαι απελπιστικά ρομαντικός. Δεν μπορείς να πάψεις να λες μια ιστορία στον εαυτό σου. Την ιστορία της ζωής σου, με τη συνοδεία μελοδραματικής μουσικής και το χρυσαφί φως του ήλιου να περνάει μέσα από τα παράθυρα του αυτοκινήτου.

Όλα άρχισαν όταν ήμουν δώδεκα ετών. Οι γονείς μου με έβαλαν να καθίσω για να μου πουν τα νέα. Η μαμά είχε πάρει τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων –είχαν βρεθεί κάποια ύποπτα κύτταρα στο αριστερό στήθος της– και μου είπε τόσο emphaticά να μην ανησυχώ, ώστε άρχισα να υποψιάζομαι ότι θα με έβαζε τιμωρία έτσι και ανησυχούσα. Η μαμά μου ήταν δραστήριος άνθρωπος, της άρεσε να γελάει, ήταν αισιόδοξη και δεν αγχωνόταν, αλλά κατάλαβα ότι είχε τρομοκρατηθεί όπως κι εγώ. Καθόταν μουδιασμένη στον καναπέ και δεν ήξερε πώς να πει κάτι χωρίς να κάνει τα πράγματα χειρότερα.

Όμως ο πατέρας μου, που ήταν σπιτόγατος και λάτρευε τα βιβλία, έκανε κάτι απρόσμενο. Σηκώθηκε, μας έπιασε τα χέρια –της μαμάς και το δικό μου– και είπε: *Ξέρετε τι πρέπει να κάνουμε για να διώξουμε αυτό το άσχημο συναίσθημα; Να χορέψουμε!*

Στο προάστιό μας δεν υπήρχαν κλαμπ, παρά μόνο ένα μέτριο εσπιατόριο όπου κάθε Παρασκευή βράδυ μια μπάντα έπαιζε γνωστά τραγούδια. Το πρόσωπο της μαμάς μου φωτίστηκε λες και ο πατέρας μου μας είχε πει να πάμε με ιδιωτικό τζετ στην Κοπακαμπάνα.

Φόρεσε το κιτρινωπό φόρεμά της και κάτι ταλαιπωρημένα μεταλλικά σκουλαρίκια που άστραφταν στην κάθε κίνησή

της. Ο μπαμπάς παρήγγειλε ούισκι είκοσι ετών για τον ίδιο και για εκείνη και ένα κοκτέιλ Shirley Temple χωρίς αλκοόλ για μένα. Χορέψαμε ώσπου ζαλιστήκαμε και αρχίσαμε να τρεκλίζουμε. Γελάσαμε ώσπου κοντέψαμε να πέσουμε κάτω και ο πατέρας μου, που φημιζόταν για την αυτοσυγκράτησή του, τραγούδησε το «Brown Eyed Girl» σαν να μην είχε όλο το μαγαζί τα μάτια στραμμένα πάνω μας.

Και μετά μπήκαμε στο αυτοκίνητο εξουθενωμένοι και γυρίσαμε στο σπίτι σιωπηλοί. Η μαμά και ο μπαμπάς κρατιούνταν από το χέρι κι εγώ έγειρα το κεφάλι μου στο παράθυρο του αυτοκινήτου και, ενώ κοιτούσα τους φανοστάτες να τρεμοπαίζουν στο τζάμι, σκεφτόμουν: *Όλα θα πάνε καλά. Ποτέ δεν θα έχουμε πρόβλημα.*

Εκείνη ήταν η στιγμή που συνειδητοποίησα πως, όταν νιώθεις τον κόσμο να σκοτεινιάζει και να γίνεται τρομακτικός, η αγάπη μπορεί να σε ξεσηκώσει και να πας για χορό. Το γέλιο μπορεί να διώξει τον πόνο. Η ομορφιά μπορεί να νικήσει τον φόβο. Τότε ήταν που αποφάσισα ότι η ζωή μου θα είχε και τα τρία αυτά χαρακτηριστικά. Για το καλό όχι μόνο το δικό μου αλλά και της μαμάς και όλων αυτών που θα βρίσκονταν κοντά μου.

Θα υπήρχε σκοπός. Θα υπήρχε ομορφιά. Θα υπήρχε φως από κεριά και στο βάθος θα ακούγονταν απαλά τα τραγούδια των Fleetwood Mac.

Το θέμα είναι ότι άρχισα να λέω στον εαυτό μου μια ωραία ιστορία για τη ζωή μου, για τη μοίρα και για το πώς τα πράγματα εξελίσσονται θετικά. Έτσι, στα είκοσι οκτώ μου, η ιστορία μου ήταν τέλεια.

Τέλειοι γονείς (χωρίς καρκίνο), που έρχονταν να με δουν συχνά κάθε εβδομάδα, ζαλισμένοι από το κρασί ή τον έρωτά

τους. Τέλειος σύντροφος (αυθόρμητος, πολύγλωσσος, με ύψος ένα κι ενενήντα), που ήταν γιατρός στα Επείγοντα κάποιου νοσοκομείου και ήξερε να μαγειρεύει κόκορα κρασάτο. Τέλειο και σικ διαμέρισμα στο Κούνινς. Τέλεια δουλειά. Συγγραφή ρομαντικών μυθιστορημάτων – με έμπνευση από τους τέλειους γονείς και τον τέλειο σύντροφο– για τις Εκδόσεις Σάντι Λόου.

Τέλεια ζωή.

Όλα αυτά όμως ήταν απλώς μια ιστορία και όποτε εμφανιζόταν κάποια τεράστια τρύπα στην πλοκή το όλο οικοδόμημα κατέρρεε. Έτσι συμβαίνει με τις ιστορίες.

Τώρα, στα είκοσι εννιά μου, ήμουν σε άθλια κατάσταση, απένταρη, σχεδόν άστεγη και εντελώς μόνη. Σταμάτησα μπροστά σε ένα υπέροχο σπίτι στην όχθη μιας λίμνης, του οποίου η ύπαρξη και μόνο μου προκαλούσε ναυτία. Η ωραιοποίηση της ζωής μου είχε πάψει να μου προσφέρει οτιδήποτε, αλλά το τρομερό ελάττωμά μου εξακολουθούσε να με συνοδεύει. Ήταν λες και καθόταν στη θέση του συνοδηγού στο Kia Soul μου και μου αφηγούνταν την ιστορία σε πραγματικό χρόνο.

Η Τζένιουαρι Άντριους κοίταξε από το παράθυρο του αυτοκινήτου τα ταραγμένα νερά της λίμνης που μαστίγωναν τη γραφική όχθη. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι δεν ήταν λάθος ο ερχομός της εδώ.

Σίγουρα ήταν λάθος, αλλά δεν είχα καλύτερη επιλογή. Δεν αρνείσαι τη δωρεάν διαμονή όταν είσαι απένταρος.

Παρκάρισα στον δρόμο και κοίταξα την πελώρια πρόσοψη της αγροικίας, τα αστραφτερά παράθυρά της, την παραμυθένια βεράντα της και το αραιό γρασίδι της όχθης που χόρευε στο ζεστό αεράκι.

Σύγκρινα τη διεύθυνση στο GPS με τη χειρόγραφη στο καρτελάκι που κρεμόταν από το κλειδί του σπιτιού. Σωστή ήταν.

Για μια στιγμή δίστασα, λες και θα συνέβαινε κάτι τρομερό έτσι και έμπαινα μέσα στο σπίτι. Έπειτα πήρα μια βαθιά ανάσα και βγήκα από το αμάξι. Έβγαλα με κόπο την παραγεμισμένη βαλίτσα από το πίσω κάθισμα, μαζί με το χαρτόκουτο που ήταν γεμάτο μπουκάλια τζιν.

Έδιωξα τα μαύρα μαλλιά μου από τα μάτια μου για να παρατηρήσω τα γαλανόλευκα λουλούδια της όχθης. *Πες ότι έχεις έρθει σε ένα Airbnb.*

Με τα μάτια της φαντασίας μου είδα αμέσως μια καταχώριση Airbnb: *Χαριτωμένη αγροικία στην όχθη λίμνης, με τρία υπνοδωμάτια και τρία μπάνια, που αποτελεί απόδειξη ότι ο πατέρας σου ήταν ένα κατοίκι και η ζωή σου ένα ψέμα.*

Άρχισα να ανεβαίνω τα λαξεμένα σκαλιά στη χορταρισμένη ανηφόρα. Τα αφτιά μου βούιζαν και τα πόδια μου έτρεμαν, καθώς περίμενα τη στιγμή που θα άνοιγαν οι πύλες της κόλασης και θα έχανα το έδαφος κάτω από τα πόδια μου.

Αυτό είχε γίνει ήδη. Πέρυσι. Και δεν έπαθες τίποτα, οπότε ούτε τώρα θα πάθεις κάτι.

Με το που βρέθηκα στη βεράντα, όλα αυτά που ένιωθα έγιναν χειρότερα. Το μυρμήγκιασμα στο πρόσωπό μου, το σφίξιμο στο στομάχι μου, ο ιδρώτας στον αυχένα μου. Στήριξα το κουτί στον γοφό μου και έβαλα το κλειδί στην κλειδαριά, με την κρυφή ελπίδα να κολλήσει. Ήθελα όσο τίποτα να αποδειχτεί ότι όλο αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο από μια φάρσα που μας είχε στήσει ο μπαμπάς πριν πεθάνει.

Ή, ακόμα καλύτερα, ότι δεν είχε πεθάνει. Θα πεταγόταν από τους θάμνους και θα φώναζε: «Σου την έσκασα! Δεν

νομίζω να πίστευες στ' αλήθεια ότι είχα και μια παράλληλη, κρυφή ζωή, έτσι; Δεν είναι δυνατόν να πίστευες ότι είχα και δεύτερο σπίτι μαζί με μια άλλη γυναίκα και όχι με τη μητέρα σου».

Το κλειδί γύρισε στην κλειδαριά χωρίς κόπο. Η πόρτα άνοιξε προς τα μέσα.

Στο σπίτι επικρατούσε σιωπή.

Με διαπέρασε ένας πόνος. Αυτός που ένιωθα τουλάχιστον μία φορά τη μέρα από τότε που μου τηλεφώνησε η μαμά για να μου πει για το εγκεφαλικό και την άκουσα να μου μιλάει με λυγμούς. *Έφυγε, Τζένι.*

Δεν υπήρχε πια παμπάς. Ούτε εδώ ούτε πουθενά αλλού. Κι έπειτα ήρθε ο δεύτερος πόνος, σαν το στρίψιμο μαχαιριού στην πληγή. *Έτσι κι αλλιώς, ο πατέρας που ήξερες δεν υπήρξε ποτέ.*

Δεν τον είχα ποτέ. Όπως δεν είχα τον πρώην μου, τον Ζακ, και τον κόκορα κρασάτο.

Όλο αυτό ήταν απλώς μια ιστορία που σκαρφίστηκα για να λέω στον εαυτό μου. Αποδώ και πέρα, υπήρχε ή η πικρή αλήθεια ή το τίποτα. Επιστράτευσα το θάρρος μου και μπήκα μέσα.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι η πικρή αλήθεια δεν ήταν θεόπικρη. Η ερωτική φωλίτσα του πατέρα μου ήταν ένας ευάερος χώρος. Ένα καθιστικό που ενωνόταν με μια φάνκι κουζίνα με γαλάζια πλακάκια και ζεστή γωνιά για πρωινό. Τα παράθυρα στο βάθος της έβλεπαν σε μια σκουρόχρωμη ξύλινη βεράντα.

Αν αυτό το σπίτι ήταν της μαμάς, τα πάντα θα ήταν συνδυασμός από χαλαρωτικές και ουδέτερες μπεζ αποχρώσεις. Το μποέμικο δωμάτιο που αντίκρισα θύμιζε πιο πολύ το

σπίτι του Ζακ και το δικό μου, όχι των γονιών μου. Ένωσα να ανακατεύομαι λιγάκι με το που φαντάστηκα τον μπαμπά εδώ, μέσα σε όλα αυτά τα πράγματα που η μαμά δεν θα διάλεγε ποτέ: το λιτό, βαμμένο στο χέρι τραπέζι του πρωινού, τα σκούρα ξύλινα ράφια των βιβλίων, τον ταλαιπωρημένο καναπέ που ήταν γεμάτος με μαξιλάρια αταίριαστα μεταξύ τους.

Δεν υπήρχε ούτε ίχνος του πατέρα που είχα γνωρίσει.

Το κινητό μου κουδούνισε στην τσέπη μου. Άφησα το χαρτόκουτο πάνω στον γρανιτένιο πάγκο της κουζίνας για να απαντήσω.

«Ναι;» Η φωνή μου ήταν αδύναμη και βραχνή.

«Πώς είναι;» είπε αμέσως η φωνή στην άλλη άκρη της σύνδεσης. «Σαν υπόγειο για σεξ;»

«Σέιντι, εσύ είσαι;» ρώτησα. Στρίμωξα το κινητό ανάμεσα στο αφτί και τον ώμο μου, καθώς άνοιγα ένα μπουκάλι τζιν και έπινα μια γουλιά για να στυλωθώ.

«Ειλικρινά με προβληματίζει το γεγονός ότι είμαι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να σου τηλεφωνήσει για να ρωτήσει κάτι τέτοιο», απάντησε η Σέιντι.

«Είσαι ο μόνος άνθρωπος που ξέρει για την ερωτική φωλιά».

«Δεν είμαι ο μόνος που το ξέρει αυτό», διαφώνησε η Σέιντι.

Ουσιαστικά έτσι ήταν. Εγώ είχα μάθει για το σπίτι δίπλα στη λίμνη που μας έκρυβε ο πατέρας μου στην κηδεία του πέ-ρυσι, αλλά η μαμά το ήξερε εδώ και πολύ περισσότερο καιρό. «Καλά», είπα. «Είσαι ο μόνος άνθρωπος που του το είπα. Τέλος πάντων, περίμενε ένα λεπτό, μόλις ήρθα εδώ πέρα».

«Κυριολεκτικά;» Η Σέιντι βαριανάσαινε, κάτι που σήμαινε ότι πήγαινε με τα πόδια στο εστιατόριο για να αρχίσει τη βάρδιά της. Επειδή τα ωράριά μας ήταν πολύ διαφορετικά,

τύχαινε να τηλεφωνιόμαστε όταν ήταν στον δρόμο για τη δουλειά της.

«Μεταφορικά», είπα. «Κυριολεκτικά, είμαι εδώ δέκα λεπτά, αλλά μου φαίνεται ότι μόλις έφτασα».

«Τι σοφό», είπε η Σέιντι. «Τι βαθύ!»

«Σταμάτα», είπα. «Προσπαθώ να δω τι γίνεται εδώ μέσα».

«Να δεις αν υπάρχει υπόγειο για σεξ!» είπε η Σέιντι βιαστικά, λες και ήμουν έτοιμη να κλείσω το τηλέφωνο.

Δεν είχα τέτοιο σκοπό. Απλώς είχα το κινητό κολλημένο στο αφτί μου, κρατούσα την αναπνοή μου και προσπαθούσα να μη χτυπάει η καρδιά μου τόσο δυνατά καθώς σάρωνα με το βλέμμα μου την κρυφή, παράλληλη ζωή του πατέρα μου.

Και τότε, ακριβώς τη στιγμή που θα μπορούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ήταν δυνατόν να είχε μείνει ποτέ ο μπαμπάς εδώ μέσα, είδα μια κορνίζα στον τοίχο. Ένα απόκομμα από τη λίστα των μπεστ σέλερ των *New York Times*, τρία χρόνια παλιό, αυτό που ο μπαμπάς είχε βάλει και πάνω στο ράφι του τζακιού στο σπίτι μας. Ήμουν στη δέκατη πέμπτη θέση, την τελευταία. Και τρεις θέσεις πιο πάνω –λες και η μοίρα έπαιζε κάποιο διεστραμμένο παιχνίδι– βρισκόταν ο αντίπαλός μου από το κολέγιο, ο Γκας (που πλέον ήθελε να τον λένε Ογκάστους, επειδή είχε γίνει σοβαρός άνθρωπος) και το κουλτουριάρικο πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο *Τα Αποκαλυπτήρια*. Είχε μείνει στη λίστα πέντε εβδομάδες – όχι ότι τις μετρούσα (και βέβαια τις μετρούσα!).

«Λοιπόν;» με τσίγκλησε η Σέιντι. «Τι λες;»

Γύρισα από την άλλη και η ματιά μου έπεσε στην ταπισερί από ύφασμα μαντάλα που κρεμόταν πάνω από τον καναπέ.

«Έχω αρχίσει να αναρωτιέμαι μήπως ο μπαμπάς κάπνιζε μαριχουάνα». Στράφηκα προς τα παράθυρα στο πλάι του

σπιτιού, που ήταν σχεδόν τέλεια ευθυγραμμισμένα με τα παράθυρα του γείτονα, ένα σχεδιαστικό ελάττωμα που η μαμά δεν υπήρχε περίπτωση να παραβλέψει αν έφαχνε αυτή σπίτι για να αγοράσει.

«Ω, Θεέ μου! Μπορεί να είναι θερμοκήπιο για καλλιέργεια μαριχουάνας κι όχι ερωτική φωλιά!» Η Σέιντι ακουγόταν κατενθουσιασμένη. «Έπρεπε να είχες διαβάσει το γράμμα, Τζένιουαρι. Πρόκειται για παρεξήγηση. Ο μπαμπάς σου σου άφησε την οικογενειακή επιχείρηση. Συνεταίρος του ήταν Εκείνη η Γυναίκα, όχι ερωμένη του».

Πόσο κακό ήταν που ήθελα τόσο πολύ να είχε δίκιο;

Πάντως, είχα σκοπό να διαβάσω το γράμμα. Απλώς περρίμενα την κατάλληλη στιγμή, με την ελπίδα ότι θα μου περνούσε ο θυμός και ότι τα τελευταία λόγια του μπαμπά θα μου πρόσφεραν κάποια παρηγοριά. Όμως είχε περάσει μια ολόκληρη χρονιά και ο φόβος που ένιωθα στη σκέψη ότι θα άνοιγα τον φάκελο μεγάλωνε μέρα με τη μέρα. Ήταν πολύ άδικο να έχει αυτός τον τελευταίο λόγο κι εγώ να μην έχω τρόπο να του απαντήσω. Να ουρλιάξω, να κλάψω ή να απαιτήσω κι άλλες εξηγήσεις. Από τη στιγμή που θα το άνοιγα, δεν θα υπήρχε επιστροφή. Θα ήταν το τέλος. Το οριστικό αντίο.

Έτσι, μέχρι νεοτέρας, το γράμμα ζούσε μια χαρούμενη, αν και μοναχική, ζωή στον πάτο του χαρτόκουτου με τα μπουκάλια τζιν που είχα φέρει μαζί μου από το Κούνινς.

«Δεν είναι θερμοκήπιο», είπα στη Σέιντι. Άνοιξα την πίσω πόρτα και βγήκα στη βεράντα. «Εκτός κι αν το χόρτο είναι στο υπόγειο».

«Αποκλείεται», διαφώνησε η Σέιντι. «Το υπόγειο είναι χώρος για σεξ».

«Ας μη μιλάμε άλλο για την καταθλιπτική ζωή μου», είπα.
«Πες μου τα νέα σου».

«Δηλαδή να σου πω για το Στοιχειωμένο Καπέλο», είπε η Σέιντι. Αν είχε λιγότερους από τέσσερις συγκατοίκους στο μικροσκοπικό διαμέρισμά της στο Σικάγο, ίσως να έμενα μαζί της τώρα. Όχι ότι θα μπορούσα να κάνω οτιδήποτε αν ήμουν με τη Σέιντι. Και η οικονομική κατάστασή μου παραήταν άθλια για να μην κάνω κάτι. Έπρεπε να τελειώσω το επόμενο βιβλίο μου σε αυτό το κολασμένο σπίτι, για το οποίο όμως δεν χρειαζόταν να πληρώνω ενοίκιο. Μετά ίσως και να είχα τα λεφτά για να νοικιάσω ένα δικό μου διαμέρισμα, όπου δεν θα υπήρχε Ζακ.

«Αν θέλεις να μιλήσουμε για το Στοιχειωμένο Καπέλο», είπα, «δεν έχω πρόβλημα. Λέγε».

«Δεν μου έχει μιλήσει ακόμα». Η Σέιντι αναστέναξε θλιμμένα. «Αλλά τον νιώθω να με κοιτάζει όταν είμαστε στην κουζίνα οι δυο μας. Επειδή υπάρχει σύνδεση μεταξύ μας».

«Δεν σε απασχολεί καθόλου η πιθανότητα να έχεις σύνδεση όχι με τον τύπο που φοράει το παλιό καβουράκι, αλλά με το φάντασμα του αρχικού ιδιοκτήτη αυτού του καπέλου; Τι θα κάνεις έτσι και αντιληφθείς ότι έχεις ερωτευτεί ένα φάντασμα;»

«Εεεε...» Η Σέιντι σκέφτηκε για λίγο. «Μάλλον θα χρειαστεί να αλλάξω το βιογραφικό μου στο Tinder».

Ένα αεράκι τάραξε το νερό στους πρόποδες του λόφου και έκανε να ανεμίσουν τα καστανά μαλλιά μου στους ώμους. Ο ήλιος που έδυε έριχνε χρυσές αχτίδες φωτός παντού, τόσο φωτεινές και ζεστές, ώστε αναγκάστηκα να μισοκλείσω τα μάτια μου για να δω τις πορτοκαλί και κόκκινες αποχρώσεις που απλώνονταν στην όχθη. Αυτό το σπίτι, αν ήταν απλώς

κάποιο που είχα νοικιάσει, θα ήταν το ιδανικό μέρος για να γράψω τη θαυμάσια ιστορία αγάπης που υποσχόμουν για μήνες στις Εκδόσεις Σάντι Λόου.

Συνειδητοποίησα ότι η Σέιντι συνέχιζε να μιλάει. Έλεγε για το Στοιχειωμένο Καπέλο. Το όνομα του τύπου ήταν Ρίκι, αλλά ποτέ δεν τον λέγαμε έτσι. Πάντα μιλούσαμε με κώδικα για την ερωτική ζωή της Σέιντι. Παλιά ήταν ένας μεγαλύτερος σε ηλικία άντρας που είχε ένα εκπληκτικό εστιατόριο με θαλασσινά (ο Άρχοντας των Ψαριών) και μετά ήταν κάποιος που τον λέγαμε «Μαρκ», επειδή έμοιαζε με κάποιον άλλον διάσημο Μαρκ. Τώρα είχε προκύψει ο καινούριος συνάδελφός της στη δουλειά, ένας μπάρμαν που φορούσε κάθε μέρα καπέλο, το οποίο η Σέιντι σιχαινόταν, αλλά ταυτόχρονα της φαινόταν ακαταμάχητο.

Επέστρεψα απότομα στη συζήτηση, τη στιγμή που η Σέιντι έλεγε: «Μήπως στο τριήμερο της αργίας της 4ης Ιουλίου; Να έρθω να σε δω τότε;».

«Αυτό είναι σε παραπάνω από έναν μήνα». Ήθελα να της πω ότι δεν θα βρισκόμουν καν εδώ τότε, αλλά ήξερα ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Θα μου έπαιρνε τουλάχιστον όλο το καλοκαίρι να γράψω ένα βιβλίο, να αδειάσω το σπίτι και να τα πουλήσω και τα δύο, με την ελπίδα ότι θα κατάφερνα να αποκτήσω πάλι μια σχετική άνεση. Όχι στη Νέα Υόρκη, αλλά σε κάποιο άλλο μέρος, λιγότερο ακριβό.

Φανταζόμουν ότι το Ντούλουθ στη Μινεσότα ήταν μέσα στις οικονομικές δυνατότητές μου. Δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να έρθει η μαμά να με δει εκεί, αλλά, έτσι κι αλλιώς, την τελευταία χρονιά δεν ειδοθήκαμε πολύ, αν εξαιρέσουμε το τριήμερο που πέρασα στο σπίτι τα Χριστούγεννα. Με είχε πιάει με το ζόρι σε τέσσερα μαθήματα γιόγκα, σε τρία juice

bars γεμάτα κόσμο και σε μια παράσταση του *Καρνοθραύστη*, στην οποία πρωταγωνιστούσε ένα παιδί που δεν ήξερα. Είχα την εντύπωση ότι, αν μέναμε μόνες μας έστω για μια στιγμή, θα προέκυπτε το ζήτημα με τον μπαμπά και θα παθαίναμε παροξυσμό και οι δυο μας.

Σε όλη μου τη ζωή, οι φίλοι μου ζήλευαν τη σχέση μου με τη μαμά μου. Το πόσο συχνά και ανοιχτά (ή έστω έτσι νόμιζα) μιλούσαμε, το πόσο διασκεδάσαμε μαζί. Πλέον η σχέση μας είχε καταντήσει ανταλλαγή ανιαρών τηλεφωνημάτων.

Είχα περάσει από το να έχω δύο στοργικούς γονείς και έναν σύντροφο με τον οποίο συγκατοικούσα στο να μου έχει απομείνει μόνο η Σέιντι, η κολλητή μου, που όμως έμενε πολύ μακριά. Το μόνο θετικό της μετακόμισής μου από τη Νέα Υόρκη στο Νορθ Μπέαρ Σορς του Μίσιγκαν ήταν ότι θα βρισκόμουν πιο κοντά στο Σικάγο, εκεί όπου έμενε.

«Η 4η Ιουλίου αργεί πολύ», παραπονέθηκα. «Είσαι τρεις ώρες μακριά με το αμάξι».

«Ναι, αλλά δεν ξέρω να οδηγώ».

«Τότε καλά θα κάνεις να επιστρέψεις το δίπλωμα», της είπα.

«Πίστεψέ με, περιμένω να λήξει. Θα νιώσω απελευθερωμένη. Δεν μου αρέσει καθόλου που ο κόσμος πιστεύει ότι ξέρω να οδηγώ επειδή έχω τη νόμιμη άδεια να το κάνω».

Η Σέιντι ήταν άθλια οδηγός. Ούρλιαζε κάθε φορά που έστριβε αριστερά.

«Άλλωστε ξέρεις τι γίνεται με τα ρεπό όταν δουλεύεις σε εστιατόριο. Είμαι τυχερή που το αφεντικό μου μου έδωσε άδεια για την 4η Ιουλίου. Απ' ό,τι κατάλαβα, μάλλον θα περιμένει κάποιο σεξουαλικό αντάλλαγμα τώρα».

«Όχι βέβαια. Τα σεξουαλικά ανταλλάγματα είναι για όταν

θέλεις να φύγεις για διακοπές μεγαλύτερης διάρκειας. Το πολύ πολύ να τον χαϊδέψεις λιγάκι».

Ήπια ακόμα μια γουλιά τζιν. Γύρισα από την άλλη και παραλίγο να τοιριζώ από την έκπληξη. Στη βεράντα που βρισκόταν τρία μέτρα δεξιά από τη δική μου, αντίκρισα ένα κεφάλι με σγουρά καστανά μαλλιά να προβάλλει από μια σεζ λογκ. Προσευχήθηκα από μέσα μου ο άντρας να κοιμόταν – να μην ήμουν αναγκασμένη να περάσω ολόκληρο το καλοκαίρι δίπλα σε κάποιον που με είχε ακούσει να μιλάω φωναχτά για σεξουαλικά ανταλλάγματα.

Ο άντρας, λες και διάβασε τις σκέψεις μου, ανασηκώθηκε, πήρε το μπουκάλι μπίρα από το τραπεζάκι, ήπιε μια γουλιά και βολεύτηκε πάλι στο κάθισμά του.

«Σωστά τα λες. Δεν θα χρειαστεί καν να βγάλω τα Crocs μου», έλεγε η Σέιντι. «Τέλος πάντων, μόλις έφτασα στη δουλειά. Να με ενημερώσεις τι θα βρεις στο υπόγειο. Ναρκωτικά ή δερμάτινα μαστίγια;»

Γύρισα την πλάτη μου στη βεράντα του γείτονα. «Δεν πρόκειται να κοιτάξω, παρά μόνο όταν έρθεις να με δεις».

«Μεγάλη κακία αυτό», είπε η Σέιντι.

«Μέσο πίεσης είναι», της είπα. «Σ' αγαπώ».

«Εγώ σ' αγαπώ πιο πολύ», είπε με επιμονή και τελικά έκλεισε.

Γύρισα και αντίκρισα το σγουρομάλλικο κεφάλι. Από τη μια περίμενα ο άντρας να δείξει ότι είχε αντιληφθεί την παρουσία μου και από την άλλη σκεφτόμουν αν ήμουν υποχρεωμένη να πάρω την πρωτοβουλία και να του συστηθώ.

Στη Νέα Υόρκη δεν γνωρίστηκα ποτέ με τους γείτονές μου καλά, αλλά εδώ ήταν το Μίσιγκαν και, με βάση τις ιστορίες που έλεγε ο μπαμπάς για τότε που ήταν μικρός και μεγάλωνε

στο Νορθ Μπέαρ Σορς, περίμενα ότι κάποια στιγμή θα χρειαζόταν να δανείσω ζάχαρη σε αυτόν τον άντρα. (Να μην ξεχάσω να πάρω ζάχαρη.)

Ξερόβηξα και προσπάθησα να χαμογελάσω φιλικά. Ο άντρας ανασηκώθηκε για να πει άλλη μια γουλιά μπίρα κι εγώ του φώναξα από το χώρισμα: «Συγγνώμη για την ενόχληση!».

Έκανε μια αόριστη χειρονομία και μετά γύρισε τη σελίδα του βιβλίου που είχε πάνω στα πόδια του. «Δεν είναι ενόχληση να ακούω ότι το σεξ χρησιμοποιείται ως μέσο συναλλαγής», είπε αργόσυρτα, με βραχνή φωνή που έδειχνε βαρεμάρα.

Έκανα μια γκριμάτσα καθώς έψαχνα να βρω μια απάντηση, μια οποιαδήποτε απάντηση. Η παλιά Τζένιουαρι θα ήξερε τι να πει, αλλά το μυαλό μου είχε αδειάσει, όπως κάθε φορά που άνοιγα το Microsoft Word.

Εντάξει, μπορεί τελικά να είχα γίνει πράγματι ερημίτης την τελευταία χρονιά. *Μπορεί* να μην ήξερα τι ακριβώς έκανα όλη αυτή τη χρονιά, αφού ούτε πήγαινα να δω τη μαμά ούτε έγγραφα και σίγουρα ούτε προσπαθούσα να γοητεύσω τους γείτονές μου.

«Τέλος πάντων», φώναξα, «έχω μετακομίσει εδώ».

Εκείνος, σαν να διάβασε τις σκέψεις μου, έκανε μια χειρονομία αδιαφορίας και μουρμούρισε ξινισμένα: «Να μου πεις αν χρειαστείς ζάχαρη». Αλλά κατάφερε να ακουστούν τα λόγια του σαν να έλεγε: *Μη μου ξαναμιλήσεις, εκτός κι αν δεις το σπίτι μου να καίγεται και, ακόμα και σε αυτή την περίπτωση, να περιμένεις πρώτα μήπως ακούσεις τις σειρήνες της Πυροσβεστικής.*

Μεγάλο ψέμα ότι οι άνθρωποι στις Μεσοδυτικές Πολιτείες

είναι φιλόξενοι. Στη Νέα Υόρκη τουλάχιστον, οι γείτονες μας έφεραν μπισκότα όταν μετακομίσαμε. (Τα μπισκότα ήταν χωρίς γλουτένη, αλλά είχαν LSD. Πάντως, αυτό που μετρούσε ήταν η σκέψη.)

«Ή αν χρειαστείς οδηγίες για να πας στο κοντινότερο sex shop», πρόσθεσε ο Στριμμένος.

Τα μάγουλά μου έγιναν κατακόκκινα από ντροπή και θυμό. Τα λόγια βγήκαν από το στόμα μου πριν προλάβω να τα σκεφτώ καλύτερα: «Θα περιμένω να ξεκινήσεις εσύ και θα σε ακολουθήσω». Εκείνος γέλασε έκπληκτος, αλλά δεν καταδέχτηκε να με κοιτάξει.

«Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία», πρόσθεσα δηκτικά. Γύρισα από την άλλη και πέρασα βιαστικά τη γυάλινη συρόμενη μπαλκονόπορτα για να βρεθώ στην ασφάλεια του σπιτιού, όπου μάλλον θα ήμουν αναγκασμένη να παραμείνω κρυμμένη όλο το καλοκαίρι.

«Ψεύτρα», τον άκουσα να μουρμουρίζει πριν κλείσω απότομα την πόρτα.

Η κηδεία

Δεν ήμουν έτοιμη να δω το υπόλοιπο σπίτι κι έτσι βολεύτηκα στο τραπέζι για να γράψω. Όπως πάντα, η λευκή σελίδα με κοίταζε βλοσυρά και αρνιόταν να γεμίσει από μόνη της με γράμματα και λέξεις, παρόλο που της ανταπέδιδα το βλοσυρό βλέμμα.

Υπάρχει ένα ζήτημα όταν γράφεις ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος: βοηθάει να πιστεύεις σ' αυτό.

Έχω κι εγώ ένα ζήτημα: πίστευα στις ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος μέχρι τη μέρα που έγινε η κηδεία του πατέρα μου.

Οι γονείς μου, η οικογένειά μου, είχαν ήδη περάσει πολλά και με κάποιον τρόπο βγαίναμε πάντα από τις δύσκολες καταστάσεις πιο δυνατοί, πιο αγαπημένοι και ευτυχισμένοι από όσο πριν. Μετά ήρθε ο σύντομος χωρισμός, όταν ήμουν μικρή, και η μαμά άρχισε να νιώθει ότι είχε χάσει την ταυτότητά της, άρχισε να κοιτάζει έξω από τα παράθυρα σαν να έβλεπε τον εαυτό της να ζει εκεί έξω μια άλλη ζωή και να ήθελε να σκεφτεί τι έπρεπε να κάνει στη συνέχεια. Έπειτα ακολούθησαν οι χοροί στην κουζίνα, οι αγκαλιές και τα φιλιά

στο μέτωπο, όταν η μαμά γύρισε πίσω. Ήρθε η πρώτη διάγνωση της μαμάς με καρκίνο και το τρομερά ακριβό εορταστικό τραπέζι όταν κατάφερε να τον νικήσει. Φάγαμε σαν εκατομμυριούχοι και γελάσαμε ώσπου το πανάκριβο κρασί και το δικό μου ιταλικό αναψυκτικό κόντεψαν να μας βγουν από τη μύτη, σαν να είχαμε τη δυνατότητα να το χαραμίσουμε, σαν να μην υπήρχαν τα χρέη της νοσηλείας. Και ύστερα ο καρκίνος ήρθε πάλι και η ζωή της μαμάς πήρε νέα παράταση μετά τη μαστεκτομή. Οι γονείς μου γέμισαν το πρόγραμμά τους με μαθήματα αγγειοπλαστικής, χορού, γιόγκα και μαροκινής μαγειρικής, σαν να ήταν αποφασισμένοι να ζήσουν όσο περισσότερη ζωή γινόταν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Έρχονταν τα Σαββατοκύριακα να δουν εμένα και τον Ζακ στη Νέα Υόρκη. Παίρναμε το μετρό και στη διαδρομή η μαμά με παρακαλούσε να πάψω να της λέω ιστορίες για τις γειτόνισσές μας, τη Σάριν και την Κάριν, που ήταν λάτρεις της μαριχουάνας (και που μου έριχναν τακτικά κάτω από την πόρτα ενημερωτικά φυλλάδια για την «επίπεδη Γη»), επειδή φοβόταν ότι θα κατουριόταν από τα γέλια, ενώ ο μπαμπάς μιλούσε σιγανά στον Ζακ και ανέτρεπε τη θεωρία της επίπεδης Γης.

Δοκιμασία. Ευτυχισμένο τέλος. Τалаπωρία. Ευτυχισμένο τέλος. Χημειοθεραπεία. Ευτυχισμένο τέλος.

Και μετά, στα μισά της ιστορίας, ο μπαμπάς πέθανε.

Εγώ στεκόμουν στο φουαγέ της επισκοπικής εκκλησίας του μπαμπά και της μαμάς, σε μια θάλασσα από μαυροντυμένους ανθρώπους που ψιθύριζαν άχρηστα λόγια κι ένιωθα σαν να είχα φτάσει εκεί με υπνοβασία. Μου ήταν σχεδόν αδύνατο να θυμηθώ την πτήση, τη διαδρομή για το αεροδρόμιο, τη διαδικασία της ετοιμασίας των αποσκευών. Γιατί το μυαλό μου

το απασχολούσε, για εκατομμυριοστή φορά τις τελευταίες τρεις ημέρες, η σκέψη ότι ο πατέρας μου είχε φύγει.

Η μαμά είχε πάει στο μπάνιο και ήμουν μόνη όταν είδα *εκείνη*: τη μόνη γυναίκα που δεν ήξερα ποια ήταν. Φορούσε γκριζο φόρεμα και δερμάτινα πέδιλα, είχε ένα σάλι κροσέ ριγμένο στους ώμους της και τα άσπρα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα από τον αέρα. Με κοιτούσε κατάματα.

Μετά από μια στιγμή, ήρθε προς το μέρος μου και, για κάποιον λόγο, ένιωσα τρόμο. Δες και το σώμα μου κατάλαβε ότι τα πράγματα θα άλλαζαν. Η παρουσία αυτής της άγνωστης στην κηδεία του μπαμπά θα εκτροχιάζε τη ζωή μου όσο την είχε εκτροχιάσει και ο θάνατός του.

Χαμογέλασε διστακτικά μόλις στάθηκε μπροστά μου. Μύριζε βανίλια και μοσχολέμονο. «Γεια σου, Τζένιουαρι». Η φωνή της ήταν ξεψυχισμένη και τα δάχτυλά της έπαιζαν νευρικά με το στρίφωμα από το σάλι της. «Έχω ακούσει πολλά για σένα».

Πίσω της, η πόρτα του μπάνιου άνοιξε και η μαμά βγήκε έξω. Κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη, με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της. Γιατί άραγε; Επειδή αναγνώρισε τη γυναίκα ή επειδή ένιωσε τρόμο;

Δεν ήθελε να μιλήσω με τη γυναίκα. Τι σήμαινε αυτό;

«Είμαι παλιά φίλη του πατέρα σου», είπε εκείνη. «Ο πατέρας σου είναι... *ήταν* πολύ σημαντικός άνθρωπος για μένα. Τον ήξερα όλη μου τη ζωή. Για κάμποσο καιρό ήμαστε αχώριστοι – δεν έπαυε ποτέ να μου μιλάει για σένα». Προσπάθησε να γελάσει για να δείξει ότι ήταν πολύ χαλαρή. Δεν το κατάφερε ούτε κατά διάνοια.

«Συγγνώμη», είπε με βραχνή φωνή. «Υποσχέθηκα ότι δεν θα έκλαιγα, αλλά...»

Ένωσα σαν να με είχαν ρίξει από την κορυφή κάποιου ψηλού κτιρίου και η πτώση δεν θα τελείωνε ποτέ.

Παλιά φίλη. Αυτό είπε. Όχι *ερωμένη*. Αλλά εγώ το κατάλαβα, από τον τρόπο με τον οποίο έκλαιγε στην κηδεία – ήταν σαν να έβλεπα τη μαμά. Είδα ότι το πρόσωπό της είχε την έκφραση που είχε και το δικό μου το πρωί, την ώρα που κοιταζόμουν στον καθρέφτη ενώ έβαζα κονσίλερ στα μάτια μου. Ο θάνατος του μπαμπά την είχε τσακίσει ανεπανόρθωτα.

Έβγαλε κάτι από την τσέπη της. Έναν φάκελο που έγραφε το όνομά μου, μαζί με ένα κλειδί από το οποίο κρεμόταν ένα ταμπελάκι με μια διεύθυνση γραμμένη με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα, που δεν άφηνε καμία αμφιβολία σε ποιον ανήκε. Στον μπαμπά.

«Ήθελε να το πάρεις εσύ αυτό», είπε η γυναίκα. «Είναι δικό σου».

Μου το άφησε στην παλάμη και κράτησε εκεί το χέρι της για μια στιγμή. «Είναι ένα ωραίο σπίτι, στη λίμνη Μίσιγκαν», είπε. «Θα σου αρέσει πολύ. Πάντα έλεγε ότι θα σου άρεσε. Και το γράμμα είναι για τα γενέθλιά σου. Μπορείς να το ανοίξεις τότε, ή... όποτε θέλεις».

Τα γενέθλιά μου. Τα γενέθλιά μου ήταν σε επτά μήνες. Ο μπαμπάς μου θα έλειπε στα γενέθλιά μου. Ο μπαμπάς μου είχε φύγει.

Πίσω από τη γυναίκα, η μαμά ξεπάγωσε. Κατευθύνθηκε προς το μέρος μας με φονική έκφραση στο πρόσωπό της. «Σόνια», είπε οργισμένη.

Και τότε κατάλαβα τα υπόλοιπα.

Ότι ενώ εγώ δεν ήξερα τίποτα, η μαμά τα ήξερε όλα.

Έκλεισα το έγγραφο του Word, λες και με το να κλικάρω το μικρό x στην πάνω γωνία θα κατάφερνα να διώξω τις

αναμνήσεις από το μυαλό μου. Ήθελα κάτι να μου αποσπάσει την προσοχή και έτσι σκρόλαρα στα εισερχόμενά μου, ώσπου είδα το τελευταίο e-mail από την ατζέντισσά μου, την Άνια.

Το είχα λάβει δύο μέρες νωρίτερα, πριν φύγω από τη Νέα Υόρκη, και έβρισκα διαρκώς ολοένα και πιο γελοίες δικαιολογίες για να αναβάλω την ανάγνωσή του. Είχα να φτιάξω βαλίτσες. Έπρεπε να πάω τα πράγματά μου σε αποθήκη. Είχα να οδηγήσω. Έπρεπε να πιω όσο περισσότερο νερό γινόταν, ακόμα κι ενώ κατουρούσα. Είχα να γράψω. Ήμουν μεθυσμένη. Πεινούσα. Ήμουν απασχολημένη με το να αναπνέω.

Η Άνια είχε τη φήμη, στους κύκλους των εκδοτών, ότι ήταν σκληρή, σωστή μέγαιρα. Οι συγγραφείς όμως την έβλεπαν σαν κάτι μεταξύ της Κυρίας Χάνι, της γλυκιάς δασκάλας στην ταινία *Ματίλντα*, και μιας σέξι μάγισσας. Έκανες τα πάντα για να είναι ικανοποιημένη, από τη μια επειδή είχες την εντύπωση ότι ποτέ κανείς άλλος δεν σε αγάπησε και δεν σε θαύμασε τόσο πολύ και από την άλλη επειδή υποψιαζόσουν ότι θα μπορούσε να σου στείλει ένα τσούρμο πύθωνες να σε καταβροχθίσουν, αν ήθελε.

Ήπια το τρίτο τζιν με τόνικ της βραδιάς, άνοιξα το e-mail και το διάβασα:

Γειααα σουουουου, όμορφη και θαυματουργή μεδουσίτσα μου, αγγελική μου συγγραφέα, αγαπημένη μου μηχανή που κόβει χρήμα.

Ξέρω ότι έχεις τρελαθεί με αυτά που σου συμβαίνουν, αλλά η Σάντι μου έγραψε πάλι – θέλει να μάθει πώς τα πας με το χειρόγραφο και αν θα είναι έτοιμο μέχρι το τέλος του καλοκαιριού. Όπως πάντα, θα χαρώ πολύ να μιλήσουμε στο τηλέφωνο

(ή να ανταλλάξουμε μηνύματα, ή να έρθω να σε βρω καβάλα στον Πήγασο) για να σε βοηθήσω να κατεβάσεις ιδέες, να επεξεργαστείς τις λεπτομέρειες της πλοκής και να κάνω ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ χρειαστεί για να σε βοηθήσω να χαρίσεις στον κόσμο την υπέροχη γραφή και το απaráμιλλο στιλ σου! Πέντε βιβλία μέσα σε πέντε χρόνια είναι μεγάλο κατόρθωμα για οποιονδήποτε (ακόμα και για κάποιον με το δικό σου εντυπωσιακό ταλέντο), αλλά πιστεύω ότι έχουμε φτάσει σε οριακό σημείο με τις Εκδόσεις Σάντι Λόου και ήρθε η ώρα να σφίξεις τα δόντια και να τελειώσεις, αν γίνεται.

xxx

Άνια

Να σφίξω τα δόντια και να τελειώσω. Φανταζόμουν ότι θα μου ήταν ευκολότερο να γεννήσω κανονικό μωρό μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, παρά να γράψω και να πουλήσω ένα καινούριο βιβλίο.

Αποφάσισα ότι, αν πηγαίνα για ύπνο τώρα, θα μπορούσα να σηκωθώ νωρίς και να ξεπετάξω μερικές χιλιάδες λέξεις. Κοντοστάθηκα έξω από το υπνοδωμάτιο του ισογείου. Δεν μπορούσα να ξέρω ποιο κρεβάτι χρησιμοποιούσαν ο μπαμπάς και Εκείνη η Γυναίκα.

Βρισκόμουν σε ένα λούνα παρκ ηλικιωμένων μοιχών. Θα μπορούσε να μου φαινόταν αστεία η κατάσταση, αν δεν είχα χάσει την ικανότητα να βρίσκω αστείο το οτιδήποτε τον τελευταίο χρόνο, τον οποίο πέρασα γράφοντας ρομαντικές ιστορίες που τελείωναν με τον οδηγό ενός λεωφορείου να αποκοιμίζεται στο τιμόνι και όλους τους πρωταγωνιστές να πέφτουν σε έναν γκρεμό.

Είναι ΣΟΥΠΕΡ ενδιαφέρον, φανταζόμουν την Άνια να λέει όποτε της έστελνα ένα από τα δοκίμια. Θέλω να πω ότι ακόμα και τη λίστα σου με τα ψώνια να διάβαζα, πάλι θα χαιρόμουν. Αλλά αυτό δεν είναι βιβλίο για τις Εκδόσεις Σάντι Λόου. Φρόντισε να περιορίσεις τη μαυρίλα και να βάλεις λίγο ρομάντζο παραπάνω, γλυκιά μου.

Θα χρειαζόμουν βοήθεια για να μπορέσω να κοιμηθώ εδώ. Έβαλα άλλο ένα τζιν με τόνικ και έκλεισα το λάπτοπ μου. Το σπίτι είχε ζεστάνει και η ατμόσφαιρα είχε γίνει αποπνικτική. Έτσι, έβγαλα τα ρούχα μου και έμεινα με τα εσώρουχα. Κατόπιν άνοιξα τα παράθυρα του ισογείου, άδειασα το ποτήρι μου και σωριάστηκα στον καναπέ.

Ήταν ακόμα πιο άνετος από όσο φαινόταν. Ανάθεμά τη Εκείνη τη Γυναίκα και το εκλεκτικό της γούστο. Επίσης, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο καναπές παραήταν χαμηλός για έναν άνθρωπο με πρόβλημα στη μέση, κάτι που σήμαινε ότι μάλλον δεν τον χρησιμοποιούσαν για Σ-Ε-Ξ.

Αν και ο μπαμπάς δεν είχε πάντα πρόβλημα με τη μέση του. Όταν ήμουν μικρή, με πήγαινε βόλτα με τη βάρκα τα περισσότερα Σαββατοκύριακα που ήταν σπίτι και, από αυτά που είχα δει, η βόλτα με σκάφος ήταν κατά ενενήντα τοις εκατό σκύψιμο για να δέσεις και να λύσεις κόμπους και κατά δέκα τοις εκατό να κοιτάζεις τον ήλιο, με τα χέρια σου απλωμένα για να φουσκώνει ο αέρας το αντιανεμικό μπουφάν σου και...

Ο πόνος στο στήθος μου επέστρεψε δριμύτερος.

Εκείνα τα πρωινά, στην τεχνητή λίμνη που βρισκόταν τριάντα λεπτά από το σπίτι μας, ήταν πάντα μόνο για τους δυο μας, συνήθως μετά την επιστροφή του μπαμπά από κάποιο ταξίδι. Μερικές φορές, δεν είχα καταλάβει ότι είχε γυρίσει στο σπίτι. Ξυπνούσα μέσα στο δωμάτιό μου που ήταν ακόμα

σκοτεινό και έβλεπα τον μπαμπά να μου γαργαλάει τα δάχτυλα των ποδιών και να τραγουδάει ψιθυριστά το τραγούδι του Ντιν Μάρτιν από το οποίο είχα πάρει το όνομά μου: *It's June in January, because I'm in love...** Πεταγόμενι πάνω, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά και ξέροντας ότι με περίμενε μια μέρα πάνω στο σκάφος, όπου θα ήμαστε μόνο οι δυο μας.

Τώρα αναρωτιόμουν μήπως όλες εκείνες οι πολύτιμες πρωινές εξορμήσεις οφείλονταν σε τύψεις, μήπως έδιναν στον πατέρα μου τον χρόνο που χρειαζόταν για να προσαρμοστεί ξανά στη ζωή του με τη μαμά, μετά από ένα Σαββατοκύριακο που είχε περάσει με Εκείνη τη Γυναίκα.

Ίσως θα ήταν καλύτερο να αφήσω αυτές τις εικασίες για το χειρόγραφό μου. Έδωξα τις σκέψεις από το μυαλό μου και σκέπασα το πρόσωπό μου με ένα μαξιλάρι. Πολύ σύντομα, βρέθηκα στην αγκαλιά του Μορφέα.

Όταν πετάχτηκα από τον ύπνο, το δωμάτιο ήταν σκοτεινό και μουσική ακουγόταν στη διαπασών.

Σηκώθηκα και κατευθύνθηκα σέρνοντας τα βήματά μου, ζαλισμένη από τον ύπνο και το τζιν, στην κουζίνα, εκεί όπου βρισκόταν η θήκη των μαχαιριών. Δεν είχα ακούσει ποτέ για κάποιον κατά συρροή δολοφόνο που να άρχιζε τους φόβους ξυπνώντας τα θύματά του με το «Everybody Hurts» των R.E.M., αλλά δεν μπορούσα να αποκλείσω την πιθανότητα να υπήρχε κάποιος τέτοιος.

Καθώς πήγαινα στην κουζίνα, η μουσική χαμήλωσε και κατάλαβα ότι ερχόταν από την άλλη πλευρά του σπιτιού. Από το σπίτι του Στριμμένου.

* Είναι Ιούνιος μέσα στον Γενάρη, επειδή είμαι ερωτευμένος...

Κοίταξα τα ψηφία στο ηλεκτρονικό ρολόι της κουζίνας που έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι. Η ώρα ήταν δώδεκα και μισή και ο γείτονάς μου άκουγε στη διαπασών ένα τραγούδι που ταίριαζε πολύ καλύτερα σε ξεπερασμένες δραματικές κομεντί, όπου ο πρωταγωνιστής γυρίζει στο σπίτι του με τα πόδια, μόνος, σκυφτός και μουσκεμένος από τη βροχή.

Όρμησα στο παράθυρο και έσκυπα έξω. Τα παράθυρα του Στριμμένου ήταν κι αυτά ανοιχτά και είδα κάμποσους ανθρώπους στην κουζίνα να κρατάνε ποτήρια, κούπες και μπουκάλια, και ζευγάρια να λικνίζονται αγκαλιασμένα, καθώς τραγουδούσαν όλοι μαζί με πάθος.

Γινόταν τρελό πάρτι. Άρα, από ό,τι φαινόταν, ο Στριμμένος δεν σιχαινόταν όλον τον κόσμο αλλά μόνο εμένα. Έκανα τα χέρια μου χωνί στο στόμα μου και φώναξα από το παράθυρο: «ΣΥΓΓΕΝΩΜΗ!».

Φώναξα άλλες δύο φορές, αλλά δεν πήρα απάντηση. Έκλεισα το παράθυρο με δύναμη και έπειτα έκανα τον γύρο του ισογείου και έκλεισα και όλα τα άλλα. Όταν τελείωσα, είχα την εντύπωση ότι οι R.E.M. έδιναν συναυλία μέσα στο καθιστικό μου.

Και τότε, για μια υπέροχη στιγμή, το τραγούδι σταμάτησε και οι ήχοι του πάρτι, τα γέλια, οι συζητήσεις και το τσουγκρισμα ποτηριών και μπουκαλιών έγιναν ένα απόμακρο βουητό.

Και μετά άρχισε πάλι.

Το ίδιο τραγούδι. Ακόμα πιο δυνατά. Ω, Θεέ μου! Καθώς φορούσα τη φόρμα μου, σκεφτόμουν το πλεονέκτημα του να τηλεφωνήσω στην αστυνομία για διατάραξη κοινής ησυχίας. Από τη μια, θα μπορούσα να πω στον γείτονά μου ότι δεν φώναξα εγώ την αστυνομία. (Α, δεν τηλεφώνησα εγώ! Είκοσι εννιά ετών είμαι, νέα κοπέλα, όχι καμιά γριά γεροντοκόρη

που σιχαίνεται τα γέλια, τη διασκέδαση, τα τραγούδια και τους χορούς!) Από την άλλη όμως, από τότε που έχασα τον μπαμπά μου, δυσκολευόμουν όλο και περισσότερο να συγχωρώ τα μικρά παραπτώματα.

Φόρεσα το φούτερ μου με τις στάμπες που έδειχναν κομμάτια πίτσας, βγήκα βιαστικά από την εξώπορτα και ανέβηκα τα σκαλιά του γείτονα. Πριν προλάβω να το σκεφτώ καλύτερα, χτύπησα το κουδούνι.

Ο ήχος του ήταν δυνατός και μπάσος, σαν παλιό ρολόι τοίχου, και ακούστηκε μέσα στον θόρυβο της μουσικής, αλλά το τραγούδι δεν σταμάτησε. Μέτρησα μέχρι το δέκα και μετά το χτύπησα πάλι. Στο εσωτερικό του σπιτιού, οι φωνές δεν χαμήλωσαν ούτε στο ελάχιστο. Οι καλεσμένοι αγνοούσαν το κουδούνι, ακόμα κι αν το άκουσαν.

Χτύπησα την πόρτα μερικές φορές και μετά αποδέχτηκα το γεγονός ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μου ανοίξουν. Γύρισα στο σπίτι θυμωμένη. Μέχρι τη μία, αποφάσισα. Θα τους έδινα περιθώριο μέχρι τη μία και μετά θα φώναζα την αστυνομία.

Μέσα στο σπίτι η μουσική ακουγόταν πιο δυνατά από όσο πριν και στα λίγα λεπτά από τη στιγμή που έκλεισα τα παράθυρα η θερμοκρασία είχε ανέβει και ο τόπος έβραζε από τη ζέστη. Μια και δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, πήρα ένα χαρτόδετο βιβλίο από την τσάντα μου και κατευθύνθηκα στην πίσω βεράντα. Ψαχούλεψα δίπλα στη συρόμενη μπαλκονόπορτα για να βρω τον διακόπτη για τα φώτα.

Τον πάτησα, αλλά δεν έγινε τίποτα. Οι λάμπες έξω ήταν καμένες. Άρα, λοιπόν, θα διάβαζα με τον φακό του κινητού μου, στη μία η ώρα μετά τα μεσάνυχτα, στη βεράντα του δεύτερου σπιτιού του πατέρα μου! Βγήκα έξω

και ανατρίχιασα από την ευχάριστη ψύχρα που έφερνε το αεράκι από το νερό.

Η βεράντα του Στριμμένου ήταν κι αυτή σκοτεινή, με εξαίρεση μια λάμπα φθορίου που την περιτριγύριζαν αδέξιες νυχτοπεταλούδες. Να γιατί κόντεψα να ουρλιάξω από την τρομάρα μου όταν κάτι κινήθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Κι όταν λέω ότι κόντεψα να ουρλιάξω εννοώ φυσικά ότι *ούρλιαξα*.

«Χριστέ μου!» Η σκοτεινή μορφή σάσπισε και πετάχτηκε από την καρέκλα όπου καθόταν. Κι όταν λέω σκοτεινή μορφή εννοώ φυσικά τον άντρα που χαλάρωνε στο σκοτάδι, ώσπου τον κατατρόμαξα. «Τι έγινε; Τι;» απαίτησε να μάθει, λες και περίμενε να του ανακοινώσω ότι είχε παντού πάνω του σκορπιούς.

Αν είχε συμβεί όντως αυτό, η αμηχανία θα ήταν λιγότερη.

«Τίποτα!» είπα, εξακολουθώντας να βαριανασαίνω από το ξάφνιασμα. «Δεν σε είδα!»

«Δεν με είδες;» επανέλαβε. Γέλασε ειρωνικά. «Σοβαρά τώρα; Δεν με είδες; Στη βεράντα μου;»

Ουσιαστικά, ούτε τώρα τον έβλεπα. Το φως ήταν λίγα μέτρα πίσω και από πάνω του, με αποτέλεσμα ο άντρας να παρουσιάζει την εικόνα μιας ψηλής ανθρώπινης σιλουέτας με ένα φωτοστέφανο στα σκοτεινά κι ανακατεμένα μαλλιά του. Αυτή τη στιγμή, μάλλον θα ήταν καλύτερα να κατάφερνα να περάσω όλο το καλοκαίρι χωρίς να τον ξαναδώ στα μάτια μου.

«Ουρλιάξεις και όταν προσπερνάς τα αμάξια στον δρόμο ή όταν βλέπεις κόσμο μέσα από τις τζαμαρίες στα εστιατόρια; Θα σε πείραζε να βάψεις μαύρα τα παράθυρά σου, μην τυχόν και με δεις κατά λάθος την ώρα που θα κρατάω κάνα μαχαίρι ή κάνα ξυράφι;»

Σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος μου θυμωμένη. Ή έστω το προσπάθησα. Ήμουν ακόμα ζαλισμένη από το τζιν και οι κινήσεις μου ήταν αδέξιες.

Αυτό που ήθελα να πω –αυτό που θα έλεγε η παλιά Τζένιουαρι– ήταν: *Θα σε πείραζε να χαμηλώσεις λιγάκι τη μουσική;* Για να είμαι ειλικρινής, η παλιά Τζένιουαρι μάλλον θα βαφόταν ολόκληρη με γκλίτερ, θα φορούσε τα αγαπημένα της σουέτ μοκασίνια και θα εμφανιζόταν στην εξώπορτα με ένα μπουκάλι σαμπάνια, αποφασισμένη να κερδίσει τη συμπάθεια του Στριμμένου.

Μέχρι τώρα όμως, αυτή η μέρα ήταν η τρίτη χειρότερη της ζωής μου και εκείνη η Τζένιουαρι μάλλον βρισκόταν θαμμένη κάπου βαθιά. Έτσι, είπα: «Μπορείς να χαμηλώσεις λιγάκι τη μουσική που είναι κατάλληλη μόνο για θλιμμένους εφήβους;».

Η σιλουέτα γέλασε και έγειρε στην κουπαστή της βεράντας, με το μπουκάλι της μπίρας να κρέμεται από το χέρι. «Έχεις την εντύπωση ότι εγώ διαλέγω τα τραγούδια;»

«Όχι. Έχω την εντύπωση ότι εσύ κάθεσαι ολομόναχος στο σκοτάδι στο πάρτι σου», είπα, «αλλά οι φίλοι σου, όταν χτύπησα το κουδούνι για να τους ζητήσω να χαμηλώσουν τη μουσική, δεν με άκουσαν μέσα στη φασαρία, οπότε το ζητάω από σένα».

Με κοίταξε προσεκτικά μέσα στο σκοτάδι για λίγο – ή τουλάχιστον αυτό υπέθεσα ότι έκανε, αφού κανείς από τους δυο μας δεν μπορούσε να δει τον άλλον.

Τελικά, είπε: «Κοίτα, δεν φαντάζεσαι πόσο θα χαρώ όταν τελειώσει το πάρτι και φύγουν όλοι από το σπίτι μου, αλλά Σάββατο βράδυ είναι. Είναι καλοκαίρι και τριγύρω υπάρχουν μόνο παραθεριστικές κατοικίες. Δεν είναι παράλογο

να ακούγεται μουσική τέτοια ώρα, εκτός και αν με κάποιον μαγικό τρόπο αυτή εδώ η γειτονιά μεταφερόταν ολόκληρη σε εκείνη τη μικρή πόλη του *Footloose*. Και ίσως –λέω ίσως– η καινούρια γειτονίσσα που καθόταν νωρίτερα στη βεράντα της και φώναζε για σεξουαλικά ανταλλάγματα τόσο δυνατά ώστε τρόμαζαν τα πουλιά και την έκαναν θα μπορούσε να είναι λιγάκι πιο ελαστική, αν ένα ηλίθιο πάρτι τραβήξει λιγάκι περισσότερο από όσο θα ήθελε».

Τώρα ήταν η δική μου σειρά να κοιτάξω επίμονα τη σκούρα σιλουέτα.

Θεέ μου, είχε δίκιο. Ήταν στριμμένος, αλλά κι εγώ στριμμένη ήμουν. Τα πάρτι της Κάριν και της Σάριν, όπου έστηναν απάτες τύπου πυραμίδας με αντικείμενο βιταμινούχα διαλύματα, τραβούσαν πιο αργά από αυτό και μάλιστα γίνονταν τα βράδια των εργάσιμων ημερών, συνήθως όταν ο Ζακ είχε βάρδια στα Επείγοντα το επόμενο πρωί. Μερικές φορές πήγαινα κι εγώ σε εκείνα τα πάρτι και τώρα δεν μπορούσα να αντέξω μια μάζωξη για караόке Σάββατο βράδυ;

Και το χειρότερο ήταν ότι, πριν προλάβω να σκεφτώ τι έπρεπε να πω, στο σπίτι του Στριμμένου επικράτησε σιωπή σαν από θαύμα. Μέσα από τις φωτισμένες μπαλκονόπορτες είδα τον κόσμο να το σχολάει. Όλοι άρχισαν να αγκαλιάζονται, να καληνυχτίζονται, να αφήνουν κάτω τα ποτήρια τους και να βάζουν τα μπουφάν τους.

Είχα τσακωθεί με αυτόν τον τύπο για το τίποτα ενώ ήμουν αναγκασμένη να μείνω στο διπλανό του σπίτι για μήνες. Αν χρειαζόμουν ζάχαρη, την είχα πατήσει.

Ήθελα να ζητήσω συγγνώμη για το σχόλιο για τους θλιμμένους εφήβους, ή έστω για το χάλι της εμφάνισής μου. Αυτόν τον καιρό, οι αντιδράσεις μου ήταν υπερβολικές και δεν

μπορούσα να τις δικαιολογήσω όταν κάποιος άγνωστος είχε την ατυχία να με δει να κάνω έτσι.

Συγγνώμη, φαντάστηκα να του λέω, δεν ήθελα να φανώ σαν στριμμένη γριά. Απλώς ο μπαμπάς μου πέθανε και έμαθα ότι είχε ερωμένη κι ένα δεύτερο σπίτι και ότι η μαμά μου το ήξερε αλλά δεν μου το είπε και δεν θέλει να μου μιλήσει για όλα αυτά, και η καριέρα μου έχει κολλήσει, και η κολλητή μου ζει πολύ μακριά, και αυτό εδώ το σπίτι είναι η ερωτική φωλιά που είπα, και κάποτε μου άρεσαν τα πάρτι αλλά τώρα τελευταία δεν μου αρέσει τίποτα, οπότε σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις για τη συμπεριφορά μου. Σου εύχομαι να περάσεις όμορφα. Ευχαριστώ και καληνύχτα.

Όμως εκείνος ο αφόρητος πόνος διαπέρασε τα σωθικά μου. Ένωσα δάκρυα να με καίνε και η φωνή μου ακούστηκε τσιριχτή καθώς έλεγα, χωρίς να απευθύνομαι σε κάποιον συγκεκριμένα: «Είμαι πολύ κουρασμένη».

Παρόλο που φαινόταν μόνο η σιλουέτα του, κατάλαβα ότι σφίχτηκε. Είχα μάθει ότι δεν είναι ασυνήθιστο να το κάνει αυτό κάποιος όταν διαισθάνεται πως μια γυναίκα βρίσκεται στα πρόθυρα συναισθηματικής κατάρρευσης. Ο Ζακ, τους τελευταίους μήνες της σχέσης μας, ήταν σαν εκείνα τα φίδια που προαισθάνονται τον σεισμό. Σφιγγόταν κάθε φορά που με κυρίευε η θλίψη και μετά εγώ έλεγα ότι θέλαμε κάτι από το παντοπωλείο και έφευγα βιαστικά.

Ο γείτονάς μου δεν είπε τίποτα, αλλά ούτε έφυγε βιαστικά. Απλώς στεκόταν εκεί, μέσα σε αμηχανία, και με κοιτούσε στο σκοτάδι. Κοιταχτήκαμε για πέντε δευτερόλεπτα, περιμένοντας να δούμε τι θα συνέβαινε πρώτο: αν εγώ θα ξεσπούσα σε κλάματα ή αν αυτός θα έφευγε.

Και τότε η μουσική άρχισε πάλι να παίζει στη διαπασών.

Ήταν ένα ξεσηκωτικό χιτάκι της Κάρλι Ρέι Τζέπσεν, που υπό άλλες συνθήκες το λάτρευα. Ο Στριμμένος σάσπισε.

Γύρισε και κοίταξε στις συρόμενες μπαλκονόπορτες και μετά έστρεψε πάλι το βλέμμα του πάνω μου. Ξερόβηξε. «Θα τους διώξω», είπε με αυστηρό ύφος και μετά πήγε μέσα. Οι καλεσμένοι στην κουζίνα μόλις τον είδαν φώναξαν όλοι μαζί: «EBEPET!».

Ακούγονταν έτοιμοι να τον σηκώσουν στα χέρια, αλλά τον είδα να σκύβει και να φωνάζει σε μια ξανθιά. Μετά από μια στιγμή, η μουσική σταμάτησε οριστικά.

Μάλιστα. Την επόμενη φορά που θα θελήσω να κάνω εντύπωση, θα έχω καλύτερα αποτελέσματα αν πρώτα φάω μια πατέλα με μπισκότα γεμάτα LSD.